

Ik ga eten met Vincent. Ik moet zijn nieuwe huis nog zien. Ik bel aan. “Hallo?,” hoor ik door een speakertje. “Ik kom voor Vincent”, zeg ik. “Dit is Vincent.” “Dan ben ik aan het juiste adres.”

Ik moet vier trappen op. “Zullen we meteen boodschappen gaan doen?” Ik heb nog pijn aan mijn knieën van die laatste trap, maar boodschappen doen lijkt me een goed idee.

We lopen naar de Lidl. Wat een winkel. Twee keer zo goedkoop als de Albert Heijn, en alles lekker overzichtelijk in kartonnen dozen. Het eerste wat opvalt is dat de bewaker op patrouille is. Hij moet er binnen één minuut twee keer langs. De kassa springt net op rood als wij er aankomen. Pech. En dan roept de bewaker: “kom maar door, hoor.” Hij rekent persoonlijk onze spulletjes af. Ain’t that a man.

Vincent’s kamer is net zo klein als mijn eerste kamertje. Maar bij hem zit er ook nog een keuken in. Een bed, een kast, drie gitaren, en alles is vol. “Is er een gemeenschappelijke ruimte waar we kunnen eten?”, vraag ik. “Nee”, zegt Vincent. “OK.”